

ROLF SCHREINER:

Rolv med v

Han blei ein gang spurt av ein prest om han ville holda ein tale for årets konfirmanter – for at ungdommen sko få med seg någen gode råd på livets vei. Talen va kort og konsis: Tro på Gud – og husk å låse bilen!

Rolv Helge Wesenlund blei født i Horten, og han begynte å spela klarinett i tenårene. Han kom med i bandet Crew Combo samen med venner i Horten Jazzklubb, og de vant NM i jazz for amatørar to ganger. Dermed blei Wesenlund engasjert som jazzjournalist i NRK med eget jazzmagasin, og han va jazzspaltist i Dagbladet.

Wesenlund blei itte kvært innspelingssjef i pladeselskabet Philips sin avdeling i Oslo. Då va han ansvarlig for den korte satsingen i Bergen tidlig på 1960-talet, kalt Bergen Beat, et forsøg på å lansera norske grupper innen det man den gang kalte piggrådmusikk. Han skreiv også sangtekster, som "Twist it" fra 1962.

Og apropos skrivning. Wesenlund va òg i ein periode tekstforfattar i reklamebyrået Høydahl Ohme i Oslo – blant aent samen med art director Nils Naley så sko bli ein av de store reklameguttane i Stavanger.

På ei plademessa i utlandet et sted blei Wesenlund spurt av ein sidemann med skjegg: "Ka slags musikk lige du best?" Den norske innspelingssjefen sa at han likte det mesta – bortsett fra pladene kor Ray Conniff med kor og orkester hadde sviske-etterligningar av kjente slagere. Om kvelden va det middag, og den skjeggete personen havna ved siden av Wesenlund ved bordet. Den fremmede sa: "Då e det vel på sin plass at me presentere oss – eg hette Ray Conniff."

Itte arbeidstid hos Philips på Majorstua satt Wesenlund og ein vennegjeng og hørte på de siste jazzpladene fra USA og – ikkje minst – amerikanske humorister, bl.a. den straffedømte Lenny Bruce, så brukte forbudte ord på scenen. Det va ord så nå hørre naturlig med i adle TV-serier og filmer, som fuck, pussy og så vidare. Dessuden hørte de på engelsk humor – f.eks. den banebrydande Cambridge-revyn "Beyond the Fringe" med Peter Cook og Dudley Moore – og de hadde fått fatt i de fysste opptagene med Hasseåtage i "Mosebacke Monarki".

At suksessduoen Wesensteen va sterkt inspirert av (les: "lånte" fra) engelske Cook/Moore og svenske Hasseåtage e jo ein kjent sag.

Det va begynt å gå rykter i NRK om denne merkelige fyren i Philips som bare va småkjent fra någen jazzkåserier i radio. Harald Tusberg og Harald Heide-Steen jr. tog kontakt. De hadde fått grønt lys av Erik Diesen for ein serie i fjernsynet med tittel "Kunden har alltid rett". Rolv Wesenlund blei umiddelbart den store stjernen der, med sine parodier på alt fra kjekkaser på vei te Nordpolen ("Teori er én ting, pakkis noe helt annet!") te barnetimeonkler og værmenn.

Så satt de ein liden gjeng i et gammalt sjøhus i Horten og skreiv revy i ein uges tid. Men kor sko det fremføres? Leif Juster va interesserte – hans revyteater Edderkoppen va sterkt på felgen, og han trengde nye revyforfattere og nye morsomme folk på scenen.

Dermed fekk Juster besøg ude på landstedet på Landøya – der Wesenlund og Heide Steen fremførte tekster og spelte sketsjer. Juster trodde ikkje sine egne øyrer, og sa: "Nei, fyttakkern – dette går ikke. Det er jo bare tull!" Seinare sa Juster at han angra bittert – Wesensteen hadde nok redda teatret hans.

Då blei det tatt kontakt med den kommende eiendomskongen Olav Thon – han hadde ledige lokaler i den gamle, sterkt forfalne danserestauranten Cecil i Stortingsgata. Wesenlund og Heide-Steen tog med seg Elsa Lystad, Karin Krog og Svein Byhring pluss de to alternerande pianistene Sigurd Jansen og Alfred Janson, og slo te med sin egen revy på scenen de kalte Lysthuset. Improvisasjon og ablegøyer va den røde tråden. Då va det gjort – Norge blei aldri det sama.

Det blei "Hørerøret" og "Sugerøret" i NRK Radio samen med Gunnar Haugan – og lansering av partileder Leif Sonell i Vårt Parti. Det blei nye revyer – nå på Chat Noir. Det blei filminnspilling av "Mannen som ikke kunne le". Og det blei "Og takk for det!" som TV-serie med Supperådet, Hos tannlegen og Doble fustasjeopphengsforkoblinger. Takk – og amen!

Då Studentersamfunnet i Stavanger hadde ball på Viste Hotell høsten 1969, blei det holdt to taler. Wesenlund holdt hovedtalen, og eg hadde takk for maden-talen. Min tale hadde innslag av både politikk og nynorsk (Vi et. Nam.), men han fekk nok mest applaus.

Seint på 1970-talet reiste eg te Oslo for å ha regi på ein reklamefilm for reger. Wesenlund som Fleksnes avfyrt sluttrepikken "Reiks are good", så blei sagt av Heide-Steen onna et regeselskab hemma hos mine foreldre då Wesensteen spelte revyn "Hjertelig til stede" i Stavanger. Ein fantastisk aften.

Litt ud på 1980-talet ringte telefonen hemma hos meg. "Er det Rolf med f – dette er Rolv med v." Han fortalte at Fleksnes & Moder Aud Schønemann sko ud på norgesturné i ett års tid med stykket "Ja, da – vi elsker!". Dermed trengde han annonser i adle landets aviser, og brosjyrer med grupperabatt te bedrifter. Og han spurte om ikkje eg og mitt byrå kunne fiksa det? Gjett om!

På premiefesten i Stavanger serverte Egil Forgaard røygelaks fra Janas. Den va så goe at Wesenlund bestilte ny forsyning av Janas-laks i flerne år itte på.

Eg traff Rolv med v mange ganger seinare. Eg ska gladelig innrømme at eg nøyd kvært sekund. Han forandra norsk humor, og han forblir kanskje den einaste i sitt slag. Ever.